

per béns de fortuna, o ingressos, esteu a cobert de totes les exigències de la vida, els de nom consagrat, uniu-vos també: A vosaltres no s'us pot parlar de les pròpies conveniències, és possible que no necessiteu a ningú, més els companys massa necessiten de vosaltres, i fóra faltar a les més elementals lleis de solidaritat, si neguéssiu el vostre ajut, fóra una traïció de germà que vosaltres neguéssiu el vostre esforç. Que en últim cas és aquesta utilitat l'única justificació moral de la aris'ocràcia.

J. ABELLÓ

A V Í S

Es prega a tots els companys que puguin facin pagar els rebuts del Sindicat i de la Mutual a la primera presentació, sense fer esperar al recaudador, perquè no procedint d'aquesta manera es perturba inútilment la marxa de l'Entitat.

DE RE MUTUALISTA

Siguem previsors. - Tinguem disciplina

II

La màxima economia de cada mutualista està en raó directa de l'acumulació de Capital en el Fons Mixte.

Es obligació sagrada i ineludible de tot metge mutualista procurar incessablement el màxim augment del Capital del Fons Mixte.

Aquests corolaris establerts com a premissa en el meu escrit del BULLETT número 14-15 i derivats del article 18 del Reglament de la *Mutual Médica*, són tan expressius que no necessitarien gloses; però jo, continuant la tasca que m'he proposat, aniré puntualitzant una sèrie de recursos extraordinaris que, arbitrats amb previsor entusiasme i evacuats amb rígida disciplina, acreixerien al *Fons Mixte* i farien possible per a propera data, la supressió de les quotes per derrames i en conseqüència la permanència quasi gratuïta a la *Mutual*, obtenint-se un màxim benefici amb un mínim esforç.

En l'escrit anterior propasava la creació de segells a càrrec dels clients, segur que no lesionant a cap company, mereixeria la unànime aprovació de tots, i avui, amb igual seguretat, proposo la d'altres segells de 0'01 de pesete a càrrec dels metges per a posar a cada una de ses receptes noves, perquè si bé és veritat que aquest arbitri minvaria quelcom les utilitats que, en qual, ho faria en grau tant infinitesimal que, en realitat no val la pena de tenir-ho en compte, perquè quin dany seria la cessió d'un cèntim per

cada dues, tres, cinc o deu pesetes que importen els honoraris de la visita que motiva la recepta?

I encara que la suma d'aquest gravàmen arribés a vuit o deu cèntims diaris, qui serà tant tacanyo que negui als invàlids i órfens una de les moltes monedes que diàriament s'inverteixen en gastos fútils i superflus?

I no sols per aquestes sentimentals consideracions havem d'acceptar aquesta petita càrrega, sinó que devem fer-ho així per a donar al públic la sensació de que volem lo just; que si reclamem un esforç per part d'ell amb els segells dels certificats i baixes, nosaltres també hi volem contribuir amb arreglo a nostres possibles, sens regatejar nostres óbols.

Ademés aquesta forma de pago que, en realitat ne substituiria d'altres establertes, fóra la més justa i equànime per estar basada en la tributació progressiva, ja que pagaria més qui més treballaria i més guanyaria.

I és tan grossa la importància de aquest recurs extraordinari que no devem persistir en el error tan arrelat en el públic, freqüentment subjugat per la frivolitat, de despreciar aquesta petita moneda; perquè si bé es veritat que com a unitat el seu valor intrínsec es ben insignificant, és molt cert que com a guarisme, la suma de tots ells seria una quantitat tant important, que ella per si sola podria reduir a zero les derrames del grup primer d'Invalideses.

En efecte, consultat el receptari d'un apotecari de regular despatx, adoptat com a tipu promig de càlculs entre els de màxima i mínima venta; escollada la opinió d'alguns companys i atenent a la propia experiència, crec no serà gens descabellat suposar que, uns amb altres, cada metge sostenerà un promig diari de vuit o deu pesetes. De manera que si els 1,568 metges de Catalunya fóssim entusiastes i disciplinats, podríem reunir anyalment la quantitat de pesetes 93,732, superior al import de les derrames que tindriem de pagar pel primer grup d'Invalidesa, suposant amb pessimisme la existència d'un dos per cent d'invàlids.

Altre recurs podria adoptar-se per a nutrir lo "Fons Mixte" que, si bé no tant important com els anteriors, potser fora més sancjat, ja que sens necessitat de controlar lo seu compliment seria una segura i constant font d'ingressos.

Me referixo a la percepció del cinc o deu per cent de comissió sobre el valor de cost dels ingressos amb tanta prodigialitat utilitzats per els metges de Catalunya; per les seves Corporacions i Academies professionals i per les innumerables revistes, monografies i publicacions mèdiques d'aquesta terra, amb el bon entès que aquesta comissió no deuria carregar-se ja mai sobre l'actual preu de cost, encarint-lo, sino que seria deduit de les ganancies del impresor.

Per això bastaria solament centralitzar el treball d'impressió, donant la exclusiva a la impremta o impremtes que estipulesin una tarifa de preus més econòmica per a tots els impresos que podrien encarregar-se sempre a la